

Sokolník z Helfštýna

V půvabném údolí řeky Bečvy leží město Lipník a nedaleko něho můžeme spatřit zříceniny mocného hradu Helfštýna. Tento mocný hrad stál na místě, kde byl ve 14. století založen skromný hrádek. Byl postaven díky zábavě jednoho moravského vévody. Onen vévoda jezdil velmi rád na lov se sokoly. Výcvik sokolů býval obtížný a zdlouhavý.

Moravský vévoda míval za sokolníka mladého bystrého a bedlivého hocha, který se o svěřené ptáky pečlivě staral. Přesto se stalo, že vévodova nejmilejšího sokola náhle zachvátila nemoc a sokolníkovi se ho nepodařilo přes všechno úsilí zachránit. Mladého sokolníka zachvátilo zděšení. Znal prchlivost svého pána a věděl, že bude velmi zle. Než přišlo jitro, uprchl raději z hradu. Utekl do lesů a jejich zelená náruč se za ním zavřela. A tam začal nový život. Uhlíři, kteří uprostřed lesa pálili milíře, přijali hocha k sobě, stal se jejich pomocníkem.

Léta plynula, z mladého uhlíře se stal statný chlapík. Obsluhoval jednou dýmající milíř na mýtině, když náhle spatřil nějakého muže, který úprkem vyrazil z lesa a utíkal k milíři. Za ním se hnal divoký zubr. Utíkajícího muže opouštěly síly, rozrušené zvíře jej dohánělo. Mladý uhlíř bez rozmyšlení chytil sekeru, postavil se zubrovi do cesty a mocným rozmachem jej udeřil sekerou mezi rohy. Zvíře se skácelo a uhlíř je několika ranami dobil. Potom se obrátil k muži. Ale jak ustrnul, když poznal svého bývalého pána, vévodu. Ten však mladého uhlíře nepoznal. Děkoval mu za záchranu a ptal se: „Čím se ti odměním mládence?“ A už vytahoval váček s penězi.

„Nežádám odměnu, jen za odpuštění prosím, že jsem od tebe utekl v obavách před tvým hněvem.“ S těmi slovy klesl k nohám vévody. Teď teprve poznal pán svého bývalého sokolníka. Nemohl se na něj hněvat. „Splním ti přání, ať je jakékoliv,“ řekl mládenci. Ten, když pán nepřestával naléhat, po chvílce přemýšlení pravil: „Prosím tedy, abys mi daroval kus lesní půdy, co by obsáhla kůže tohoto zabitého zubra.“ Vévoda se uhlířově prosbě usmál: „Co by sis počal s takovým kousíčkem půdy?“ pravil, „žádej o víc, a dám ti to.“ Ale uhlíř stál na svém a prosil pána o posečkání, že mu ukáže, kolik obsáhne zubří kůže. Stáhl kůži ze zabitého zvířete a poté ji rozřezal na tenké řemínky. Tu vévoda pochopil, co uhlíř myslí. Zasmál se od srdce a řekl uhlířovi, že mu zítra pošle své lidi, aby mu odměřili kus lesa. Mladý uhlíř byl rád, že se pán nehněvá. Vyprovodil jej z lesa a pomohl mu nalézt jeho družinu.

Vévoda dostal slovu. Daroval svému zachránci kus lesa, obdařil jej penězi a povýšil do stavu zemanského. Mladý zeman si pak vystavěl hrádek na tom místě, kde stála uhlířská chýše. My ještě víme, že řemínky ze zubra byly dlouhé 600 metrů. Kolik metrů čtverečních lesa vlastně vévoda uhlířovi daroval?